

прочетох. – Четеш, и ти е светло. И се чудииш: какъв трябва да бъде човек на земята? – Ако си лош, – лошо. – Ако си добър, ангел – с ангелското си сърце забъркваш наоколо си такива каши, че не можеш сам да излезеш: всички почват да те обичат, и от любов към тебе да се давят и убиват... – И написана така просто, и леко, и увлекателно, – без никакви мъдрувания и докарвания. –

Но ти казваш, че ти се четат стихове? – Искаш ли да прочетеш едно свое стихотворение? (С условие, че няма да изнесеш плагиата в Хиперион!...)

Ето: – но най-напред моето настроение:

..... Вървах сега и всичко си припомнях...

Валеше дъжд. – Под тъжния му ромон
се чувствувах самотна, и бездомна, –
загубена във този град огромен...

Но ето, – твоето писмо пред мене. –
Задъхана пробягвам редовете, –
и сякаш всичко около се сменя,
и топъл лъч в стаята ми свети.²⁴

и сега, твоето писмо: (разбира се, преувеличено – ще кажеш, – както винаги в поезията!)

Седя и следвам твоя път по картата:
сега си тук. След час, ще минеш границата.
– Какъв дъждовен и противен март! –
Чета, а все на същата съм страница... –

Знам, радва те и северът, и югът, –
градът, светът, дърветата, и къщите. –
И знам ли, може би си вече друга.
А аз съм тука – безнадеждно същият: –